

A Pécsi Ítéltábla a Boronkai-Gál Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Gál Sándor ügyvéd fél címe 1) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Szotáczky Gábor ügyvéd által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2013. január 14. napján kelt, 15.G.20.402/2012/14. számú közbenső ítélete ellen az alperes által 17. és 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság határozatát helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletében kifejtette, hogy a felperes cég családi vállalkozásként üzemel, **H.J** és házastársa, **H.M** (korábbi nevén **H.Jné**) hosszabb idő óta foglalkoztak menyasszonyi ruha kölcsönzéssel. A ruhákat **H.M** maga varrta. Kezdetben e tevékenységet egyéni vállalkozóként, később a **B...** Kft. keretében, majd a 2011. június 21. napjától létező felperes tevékenysége körében folytatták. A felperes cég önálló képviselőjére **H.J** jogosult, annak mindketten tagjai.

A **B...** Kft. könyveiben készlet nem volt nyilvántartva. A család a menyasszonyi és alkalmi ruhákból álló készletet cégvagyonná kívánta tenni. A **Gy...** Kft. könyvelő cég keretei között tevékenykedő **Gy.T.M** könyvelő - aki a **B...** Kft. üzletrészesének elidegenítését megelőző időszakban a **B...** Kft. könyvelését, majd az újonnan létrehozott felperesi cég könyvelését is végezte - „adóoptimalizálás” céljából a tagi kölcsön jogi megoldását ajánlotta a készlet cégvagyonná tételéhez. Így 2011. július 15. napján **H.Jné**, mint tulajdonos kölcsönadó és a felperes cég, mint kölcsönvevő - akit **H.J** képviselt - között tagi kölcsön szerződés megnevezésű megállapodás jött létre a következő tartalommal:

„1. Kölcsönadó a mai napon 34.138.020 Ft,- azaz harmincnégymillió-százharmincnyolcezer-húsz forint összegű kölcsönt ad készletben, tagi kölcsön jogcímén a mellékelt lista szerint a Kölcsönvevőnek, aki ennek átvételét jelen szerződés aláírásával elismeri és nyugtázza. A Kölcsönadó kijelenti, hogy a készletek teljes egészében a Kölcsönvevő tulajdonát képezik, annak rendelkezési jogáról, hasznainak szedéséről a 2. pontban jelölt kamatfizetés terhe mellett lemond.

2. Szerződő felek megállapodnak abban, hogy a nyújtott kölcsön összegét évi 12 % kamat terheli.

4. Kölcsönvevő köteles a kölcsön összegét legkésőbb 2025. december 31. napjáig visszafizetni kölcsönadónak. Felek megállapodnak abban, hogy kölcsönvevő a kölcsön összegét több részletben is jogosult visszafizetni, illetőleg kölcsönvevő jogosult előteljesítésre, vagyis a kölcsön összegét az itt megjelölt határidő előtt is visszafizetheti. A kölcsönadó kijelenti, hogy a készletek visszavétele az adott napi értéken kerül elszámolásra. A kölcsön visszafizetésének módja készpénzben történik.

5. Jelen szerződésben nem szabályozott kérdésekre a Ptk. szabályai az irányadók."

A felperes cég 2011. évre vonatkozó főkönyvi kivonatában 30.000.000 forintot meghaladó értékű készletet tartott nyilván, illetve 34.000.000 forintot meghaladó hosszú lejáratú kötelezettséget a követelés oldalon.

A felperes cég a K, L utca 0. szám alatti esküvői ruhakölcsönző kockázatviselési helyre, 2011. augusztus 27-i kockázatviselési kezdettel az alperes biztosító társasággal tűz- és elemi károk biztosítására is kiterjedő vállalkozói vagyonbiztosítási szerződést kötött. A biztosítási összeget 30.000.000 forintban határozták meg. A fedezetbe vont vagyon a biztosítási kötvényben „Földfelszín felett tárolt készletek saját tulajdon" szerint szerepelt.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a vállalkozások vagyonbiztosítási feltételei 1. fejezet I.C. pontja a biztosítható vagyontárgyak körében definiálta a készlet fogalmát. Eszerint készletnek minősülnek a vállalkozás rendelkezésére álló, egy éven belül felhasználásra szánt

a) mindazon eszközök, amelyeket a vállalkozás a termék előállítása vagy a szolgáltatásnyújtás során fog felhasználni (anyagok), illetve a változatlan formában továbbértékesítésre szánt javak (árúk, közvetített szolgáltatások),

b) értékesítendő eszközök a termelés valamilyen szakaszában (befejezetlen termelés, félkész termék) vagy már elkészült formában (késztermékek).

A tűz- és elemi károk biztosítására vonatkozó 2. fejezet II.3. pontja szerint a biztosító kockázatviselése a biztosítási szerződésben azonosítható módon feltüntetett vagyontárgyakra (vagyoncsoportokra) terjed ki, amíg azok a kockázatviselés helyén találhatók.

A felperes gazdasági társaság tagjai 2011. október 17. napján a K, L utca 0. szám alatti üzletbe lépve észlelték, hogy az árukészlet elégett, a helyiség falait vastag, fekete korom fedte. A kárt elektromos tűz okozta.

A kárbejelentést követően az alperes által megbízott P... Kft. részéről Gy.M adószakértő vizsgálta a felperes könyvelését. Megállapította, hogy a felperes sem szállítólevéllel, sem számlával igazoltan készletet nem szerzett be. A 2011. december 6. napján kelt, H.J, H.Jné és Gy.T könyvelők által aláírt jegyzőkönyv szerint az adószakértő részére átadásra került a főkönyvi kivonat, leltár a kölcsönadott készletekről, főkönyvi kartonok a könyvelési tételről és leltár a tűzesetben tönkrement készletekről. Rögzítették, hogy a készletek 2011. július 15-én kerültek a könyvekbe, értékük 34.138.020 forint. A tűzeset során megsemmisült készletekről szintén leltár készült, melynek értéke 30.660.400 forint. A felperes cég tagjai és könyvelője aláírták, hogy a készletek idegen tulajdonú készletekként szerepelnek a H Kft. könyveiben, erről semminemű írásbeli megállapodás nem született.

A könyvszakértő jelentése alapján az alperes biztosító elutasította a felperes cég bejelentett kárigényét azzal az indokkal, hogy a felperes ellentmondó nyilatkozatokat tett a készlet származására vonatkozóan, a készlet saját tulajdonú jellegét igazolni nem tudta, a biztosítás pedig kizárólag saját tulajdonú készletre vonatkozott.

A felperes keresetében 30.000.000 forint és ennek 2011. november 3. napjától számított, a Ptk. 301/A. §-ának (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest biztosítási szolgáltatás címén.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a készletek nem a felperes tulajdonában, hanem a B... Kft. tulajdonában álltak, így a biztosítási szerződés szerinti fedezetbe nem tartoztak bele.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 213. §-ának (1) bekezdése alapján a kereset jogalapjáról közbenső ítélettel döntött. Ebben megállapította, hogy a felperes a 95459334713508000 kötvényszámú vállalkozói vagyonbiztosítás alapján a 2011. október 17. napján bekövetkezett biztosítási esemény kapcsán a K, L utca 1. szám alatti kockázatviselési helyen tárolt és megsemmisült készlet, mint felperesi saját tulajdonú készlet után biztosítási szolgáltatásra jogosult a Ptk. LXV. fejezet 1. és 2. alfejezete, valamint a Ptk. 536. §-a és a biztosítási feltételekben írtak szerint.

Az elsőfokú bíróság döntését azzal indokolta, hogy H.J törvényes képviselő és H.M tanúként kihallgatott tag ugyan valóban ellentmondásos nyilatkozatokat tettek az árukészlet tulajdonjogára vonatkozóan, azonban ezt laikus voltuknak tudta be. A felperes cég két tagjának, valamint Gy.T könyvelőknek a vallomása alapján egyértelműen arra a meggyőződésre jutott, hogy a felhalmozott és folyamatosan megújuló alkalmi ruhákból álló árukészletet a H házaspár az újonnan létrehozott cég tulajdonába kívánta adni, e tekintetben céljuk egyértelmű volt. Ennek legfőbb

bizonyítékát abban látta, hogy az árukészletre a felperes céges tulajdonaként kötöttek biztosítást, és fizettek díjat.

A törvényszék rögzítette, hogy az árukészlet jellegénél fogva ingóságokból állt, amelyre vonatkozóan a tulajdonjog átruházása a Ptk. vonatkozó szabályai szerint alaki kötöttség nélkül, az erre irányuló szerződési akarat bármilyen formában történő kifejezésével megtörténhetett. Az átruházáshoz a tagi kölcsön szerződést választották. Erről **Gy.T** könyvelő tanúvallomásában kijelentette, hogy az ott feltüntetett időpontban készült, nem antedatált a biztosítási eseményre tekintettel. Ezért azt az elsőfokú bíróság valósnak fogadta el.

A tagi kölcsön szerződésről kimondta a törvényszék, hogy az adásvételt a sorok közé bújtatott típusegyesítő vegyes szerződés, amelynek lényege az volt, hogy a tulajdonos kölcsönt adott a **H Kft.**-nek, azonban nem pénzben, hanem árukészletben. A készletet pedig a **H Kft.** tulajdonba kapta, a tulajdonjog részjogosítványait gyakorolhatta. Az elsőfokú bíróság a nyilatkozatokat egybevetve arra a következtetésre jutott, hogy a kölcsön tárgya ténylegesen az az ellenérték, ami a készlet értéke, és amit az átruházó vételárként nem a tulajdonjog átszállásával, hanem a meghatározott futamidő leteltével készpénzben és kamatokkal növelve kap meg, így árukölcsönt nyújtott a vételár erejéig. A célzott joghatás és a felek szándéka az volt, hogy a készlet a felperes cég tulajdonába kerüljön.

Mindezek alapján arra a meggyőződésre jutott az elsőfokú bíróság, hogy a biztosítási esemény során leégett **K, L** utca 0. szám alatt lévő ruhaneműk a felperes cég készletét, a felperesi cég tulajdonát képezték.

A 2011. december 6-án az alperes biztosító társaság részéről felkért adószakértő által készített jegyzőkönyvben feltüntetett „idegen tulajdonú készlet”-ről **Gy.T** könyvelő vallomása és a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 28. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján azt állapította meg a törvényszék, hogy az önellentmondás. A könyvelésbe beállított készletnek fogalmilag saját tulajdonnak kellett lennie, csupán a készlet forrása lehet idegen. Hangsúlyozta azt is, hogy a számviteli nyilvántartás önmagában nem igazol, és nem keletkeztet tulajdonjogot. A 2011. december 6-i jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatot utóbb az aláírók pontosítottak. Mindezek után úgy ítélte meg a törvényszék, hogy a vitatott jegyzőkönyv a tulajdoni viszonyok alátámasztására önmagában perdöntő jelentőséggel nem bír.

Mellőzte az elsőfokú bíróság az alperes biztosító által előterjesztett bizonyítási indítványok - **Gy.M** tanúkénti kihallgatása, illetőleg a **B...** Kft. könyvelésének feltárása - teljesítését. A rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetésével, a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése alapján egyértelműen arra a meggyőződésre jutott, hogy a menyasszonyi és alkalmi ruhákból álló, leégett árukészlet a felperes cég tulajdonában állt, és ezt a felajánlott bizonyítással sem lehetett volna cáfolni.

Az elsőfokú határozattal szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben

annak megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a közbenső ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Továbbra is vitatta, hogy a felperes cég tulajdonában állt volna a kárbejelentésben megjelölt készlet, amelynek konkrét tételeit sem találta bizonyítottnak.

Állította, hogy a készlet biztosítására irányuló felperesi szándék nem alkalmas a felperes tulajdonjogának alátámasztására. Továbbra is hangsúlyozta, hogy a készlet idegen tulajdonú volt.

Részletezett fellebbezésében az alperes idézte H.J és H.M ellentmondó nyilatkozatát a készlet tulajdonjogára vonatkozóan: magánvagyonnak, egyéni vállalkozói vagyonnak, a B... Kft. vagyonának és a H Kft. vagyonának is tekintették. Határozottan állította, hogy a perbeli árukészletben lévő ruhák, kellékek a B... Kft. tulajdonában álltak. A B... Kft. volt az, aki a közvetlen költségeket (például alapanyagok ára) és a közvetett költségeket (például kölcsönzési díjak) könyvelésében elszámolta, mint ahogy az ÁFÁ-t is. Leszögezte, hogy az árukészletben lévő ruhák a B... Kft. tulajdonában álltak, és a könyvelésben való feltüntetés hiánya nem eredményezhette a tulajdon jog elvesztését vagy elenyészését. A B... Kft. rendelkezett az alkalmi ruhákkal, azaz tulajdonosi jogait gyakorolta, amikor abból kölcsönzött, vagy eladott, vagy leselejtezett. Így a B... Kft. tulajdonostársai számára is egyértelmű kellett hogy legyen, hogy az árukészlet a cégvagyonba tartozott.

Elismerte az alperes, miszerint nem zárható ki az, hogy a folyamatos árubeszerzés vagy anyagvásárlás a felperes társaság részéről tulajdonjogot keletkeztethetett az új ruhákra vonatkozóan, azonban a felperes ilyet nem állított.

Mindezekre tekintettel, mivel a B... Kft. tulajdonában álltak a ruhák, mint készlet, és nem a tag magánszemély tulajdonában, így H.M tulajdonjoga hiányában a H Kft. - nek nem adhatta kölcsönbe sem az árukészletet, sem annak értékét. Így a H Kft. nem szerezhette tulajdon az árukészleten. Ezért a tagi kölcsön szerződés a Ptk. 200. §-ának (2) bekezdése folytán jogszabályba ütközik, így semmis.

Előadta továbbá az alperes fellebbezésében, hogy a tagi kölcsönszerződés azért is jogszabályba ütközik, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 25. §-ának (2) bekezdésébe és 141. §-ának (2) bekezdés m) pontjába, mert a taggyűlés jóváhagyásához kötött a társaság tagjával kötött ügylet, a cégiratok között azonban ilyen jóváhagyó határozat nem lelhető fel.

Állította továbbá az alperes, hogy a tagi kölcsön elnevezésű okiratból a szerződő felek egyenes szándéka nem volt levezethető. Hangsúlyozta, hogy a cégek tevékenységére vonatkozó jogszabályok azért írnak elő írásbeliséget, hogy ellenőrizhető legyen a cégek tevékenysége.

Megjegyezte, hogy a könyvelő által ajánlott adóoptimalizálást az adóhatóság esetleg másként értékelné. Kiemelte, hogy a bíróság sem támogathat olyan ügyletet, amely jogszabály megkerülését célozza.

Mindezek után úgy látta, hogy a tüzesetben megsemmisült ruhák saját tulajdonú készlet jellegét a felperes cég nem bizonyította.

Sérlemelte, hogy a készlet jogi sorsának tárgyában előterjesztett bizonyítási indítványának az elsőfokú bíróság nem adott helyt, így nem tudta cáfolni a készlet saját tulajdoni jellegét az alperes. Továbbra is kérte a B... Kft. könyvelésének beszerzését, Gy.M tanúkénti kihallgatását, szükség esetén a NAV megkeresését.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének helybenhagyását kérte helyes indokainál fogva, és kérte az alperest másodfokú eljárási költségben marasztalni. Nyomatékosította az elsőfokú bíróság által is megállapított azon felperesi szándékot, miszerint a perbeli árukészlet biztosítására kívánt vagyonbiztosítási szerződést kötni, így a Ptk. 205. §-ának (3) bekezdése szerint is figyelembe veendő a felperes jogos érdeke.

Hivatkozott arra az eljárás során becsatolt négy darab írásbeli nyilatkozatra, amelyekkel a felperessel rendszeres kapcsolatot fenntartó társaságok igazolták, hogy az esküvői ruhák gyártásához szükséges alapanyagokat a felperes társaság nevében H.J és H.Jné ügyvezetők vásárolták meg.

Életszerűtlennek találta azt az alperesi felvetést, hogy az árukészlet a B... Kft. tulajdonában állna, hiszen annak a cégnek az üzletrészeit korábban elidegenítették. Előadta, hogy a tagi kölcsönszerződés tartalmilag adásvételi szerződésnek felel meg, részletfizetési kedvezménnyel. A kölcsönadó H.Jné a készletek rendelkezési jogáról, tulajdonjogáról, a hasznok szedéséről lemondott, így a készletek teljes egészében a kölcsönvevő felperes cég tulajdonát képezték a szerződés megkötése után.

A 2011. december 6-i jegyzőkönyv keletkezésének körülményeiről állította, hogy az okirat szerkesztése nem pártatlanul történt, hanem az alperes érdekében, az alperes megbízásából.

Az „idegen tulajdonú készlet” kifejezésről továbbra is hangsúlyozta, hogy fogalmilag kizárt, a készlet a cég saját tulajdona.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a szükséges terjedelmű bizonyítást lefolytatta, további bizonyítási indítványok teljesítése indokolatlan.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból helyes jogszabályok alkalmazásával, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével, helytálló jogi következtetést vont le, és érdemi döntése is megalapozott. Ezért az elsőfokú közbenső ítéletet a másodfokú bíróság helybenhagyta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján.

Egyetértett a másodfokú bíróság a törvényszék azon megállapításával, hogy K, L utca 0. szám alatt található kockázatviselési helyen, a 2011. október 17-i biztosítási esemény (tűzeset) során megsemmisült árukészlet a felperes tulajdonát képezte. Helyesen vette sorra, és értékelte e körben a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság. Kiemeli az ítéletábra az elsőfokú bíróság indokolásából, hogy a számviteli nyilvántartás, könyvelés önmagában tulajdonjogot nem keletkeztet. Családi vállalkozásról lévén szó, figyelemmel arra is, hogy a felperes cég tagjai 1990-es évektől kezdődően ugyanazt a tevékenységet folytatták, a céges, illetőleg magántulajdonra nézve a cég tagjainak a szándéka bír döntő jelentőséggel.

Az nem volt vitás az eljárás során, hogy az anyagokat (selyem, csipke, kiegészítők, díszek, stb.) H.J és H.Jné magánvagyonuk felhasználásával vásárolták. A ruhákat

kétségen felül **H.J**né saját kezűleg varrta, azokat magáénak tekintette: „ez a készlet az életem” (... Törvénytörvény 15.G.20.402/2012/14. számú jegyzőkönyv 5. oldal).

Az a szándék, hogy a készlet céges vagyon legyen, a peradatok szerint csak 2011-ben merült fel. Ezen időpontig tehát a felperes cég tagjai a ruhákat magánvagyonnak tekintették. Ezt az értelmet tulajdonította - a per összes adatát és a nyilatkozatokat egybevetve - az ítéltábla a felperes tagjai valóban ellentmondásos nyilatkozatainak: „hogya mi az enyém, mi az egyéni vállalkozásé, a **B...** Kft.-é vagy a **H** Kft.-é, én azt tudom mondani, hogy ami bent van a cégben, az a vállalkozásé, de egyúttal a mienk is, mert mi fektettük be, ezért utóbbi vonatkozásban nem tudok különbséget tenni.” (14. számú jegyzőkönyv 6. oldal, **H.M** nyilatkozata).

Ennek a végig nyomon követhető szándéknak nem mond ellent az sem, ha a **B...** Kft. is fizetett számlát anyagvásárlásról, illetőleg állított ki számlát ruhaeladásról - annak ellenére, hogy a ruhák maguk készletként nem kerültek a **B...** Kft. könyvelésébe. Ez könyvelési hiba lehet - ennek szándékosságát vagy gondatlanságát ebben az eljárásban vizsgálni nem kellett -, azonban az árukészlet tulajdonjogát nem változtatja meg. A **B...** Kft. könyvelési anyagának beszerzése nélkül, a peradatok alapján - **H.J** törvényes képviselő nyilatkozata, **H.M** tanúvallomása, **Gy.T** könyvelő nyilatkozata - egyértelműen megállapítható volt, hogy a **B...** Kft. könyvelése nem volt pontos, a fenti hibákat tartalmazta.

Ezen egymásnak ellentmondó adatokból, az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kellett abban állást foglalnia a bíróságnak, hogy a menyasszonyi ruhákból és alkalmi ruhákból álló árukészlet **H.M**, mint magánszemély vagy a **B...** Kft., mint cég tulajdonában álltak-e. **H.M** tanú, **H.J** törvényes képviselő és **Gy.T** könyvelő vallomása azt támasztotta alá, hogy az árukészlet 2011. július 15-ig **H.J**né, mint magánszemély tulajdonában állt. A házaspár szándéka arra irányult, hogy az árukészlet a cég tulajdonába kerüljön, ezért jött létre a 2011. július 15. napján kelt tagi kölcsön szerződés. Ez a jogi konstrukció a másodfokú bíróság véleménye szerint - ellentétben az alperes álláspontjával - önmagában nem ütközik jogszabályba, hiszen a könyvelői nyilatkozat alapján, a futamidő végén a kamatok után adót köteles fizetni a kölcsönadó.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú határozat azon okfejtésével is **Gy.T** könyvelő nyilatkozata alapján, hogy a könyvelésbe beállított készlet fogalmilag saját tulajdönt jelent, az „idegen” jelző annak forrására (kölcsön) utalhatott.

Az ítéltábla kiemeli a rendelkezésre álló bizonyítékokból **Gy.T** könyvelő vallomását: „A **B...** Kft.-nek egyáltalán nem volt készlete, amikor átvettem a **B...** Kft. könyvelését, tapasztaltam, hogy sem a beszámolóban, sem a főkönyvben nem volt nyoma a készletnek. Az ügyfeleknek az volt a kérésük, kívánságuk, hogyan lehetne a cégbe bevinni a készletet; ha jól emlékszem, ez már a felperes, a **H** Kft. kapcsán merült fel.”

„Én kaptam egy leltárt, a leltár alapján a bevételezést elvégeztem. A könyvelésben,

a nyilvántartásokban egy összegben készletre vettem a készletet, nem tételesen, hanem értékben történik a nyilvántartás. A fogyás, az amortizáció ezt követően elszámolásra került, szintén a leltár alapján..."

„...a **B...** Kft.-nek készlete soha nem volt, ez a készlet nem volt a **B...** Kft. készlete."
„...nem a magánszemély tagok, hanem a cég könyvelője vagyok, számomra kézenfekvő volt, hogy magát a leltárt és annak a forrását könyvelem le. Megkaptam a leltárt, annak a forrása pedig a tagi kölcsönszerződés volt, ekként ez könyvvitelileg rendben volt. A tagi kölcsönszerződés számviteli bizonylatnak számít, így meg volt a fedezete a készletnek."

A tagi kölcsön szerződést az alperes által felkért adószakértőnek látnia kellett, a könyvelésben benne volt. Az tehát nem a káresemény után keletkezett, még akkor sem, ha ezt külön nem említették, sem a felperes cég tagjai, sem a könyvelő az adószakértőnek (... Törvénytörvény 15.G.20.402/2012/14. számú jegyzőkönyv 8-9. oldal.)

Mivel az nem volt vitás a perben, hogy a **B...** Kft. könyvelése pontatlanságokat és hibákat tartalmazott, ezért a másodfokú bíróság is szükségtelennek találta a **B...** Kft. perbeli időszakra vonatkozó könyvelési anyagának beszerzésére vonatkozó alperesi bizonyítási indítvány teljesítését. Az ellentmondó adatokból a fent kifejtettek szerint a másodfokú bíróság is azt a felperesi nyilatkozatot fogadta el, hogy a perbeli árukészlet a tagi kölcsön megkötésekor **H.M** tulajdona volt, nem a **B...** Kft.-é. Mivel mindkét cég tagjai, üzemeltetői ugyanazon személyek - **H.J** és **H.M** (korábban **H.Jné**) - voltak, így az árukészlet tulajdonjogára vonatkozóan, amely nem vitásan készletként a **B...** Kft. könyvelésében nem volt nyilvántartva, kizárólag a tagok szándéka alapján lehetett állást foglalni. A könyvelés beszerzése ezért szükségtelen volt. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal is, hogy **Gy.M** alperesi tanú kihallgatása szintén szükségtelen, hiszen az alperes az ő megállapításai által fogalmazott jegyzőkönyvet becsatolta, az bizonyítékként a döntés meghozatala során értékelésre került.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy az árukészlet **H.M** tulajdonát képezte, így annak tulajdonjogát át is ruháztatta. Ezért a 2011. július 15. napján kelt megállapodás a Ptk. 200. §-ának (2) bekezdése alapján nem semmis, nem ütközik jogszabályba.

Az alperes fellebbezésének azon indoka, miszerint a Gt. 25. §-ának (2) bekezdése és 141. §-ának (2) bekezdés m) pontjába ütközik a tagi kölcsön szerződés - taggyűlés jóváhagyásához kötött a társaság tagjával kötött ügylet, ezért az ügylet jogszabályba ütközik és semmis - a taggyűlési jóváhagyás hiányára vonatkozóan - a Pp. 235. §-ába ütköző olyan új tényállítás, amely a másodfokú eljárás során már figyelembe nem vehető, mivel erre az alperes az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően arra a következtetésre jutott, hogy a biztosítási eseményben megsemmisült árukészlet a felperes cég tulajdona volt, így a felperes az alperessel kötött vállalkozói

vagyonbiztosítási szerződés alapján a 2011. október 17-i tűzesettel összefüggésben biztosítási szolgáltatásra jogosult a K, L utca 0. szám alatt megsemmisült készlet vonatkozásában. Annak eldöntése pedig, hogy pontosan milyen áruk tartoztak a készletbe 2011. október 17-én és azok milyen értéket képviseltek, az eljárás folytatása során bizonyítandó kérdés. A közbenső ítéletben a bíróság kizárólag a kereseti jog alapjáról döntött.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság határozatát helybenhagyta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése és 253. §-ának (4) bekezdése alapján, helyes indokainál fogva.

A másodfokú bíróság határozatát tárgyaláson kívül hozta meg a Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése szerint.

Az alperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a fellebbezéssel együtt járó másodfokú perköltséget az alperes köteles viselni. A felperes jogi képviselőjének másodfokú eljárásban felmerült munkadíját az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése, (5) bekezdése, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján 10.000 forint + ÁFÁ-ban határozta meg.

A fellebbezési pertárgyérték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. §-ának (3) bekezdés c) pontja alapján, figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság 4/2009.(XII.14.) PK Véleményének II.1. pontjára is, 600.000 forint, mint meg nem határozható perérték. Így az alperes az Itv. 46. §-ának (1) bekezdésére is tekintettel 48.000 forint fellebbezési illetéket volt köteles megfizetni. Amennyiben az alperes ennél nagyobb összegben fizetett illetéket, úgy a 48.000 forintot meghaladó részben az Itv. 80. §-ának (1) bekezdés g) pontja alapján a székhelye szerint illetékes állami adóhatóságtól kérheti visszatéríteni.

Megjegyzzi az ítéltábla, hogy mivel az illetéket az alperes nem bélyegben rótt le, hanem közvetlenül az illetékhivatalnak fizette meg, és arra vonatkozóan a 2013. június 28. napján a ... Törvényszékhez 15.G.20.402/2012/17. sorszám alatt érkezett iratra a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Baranya Adóigazgatósága csupán azt a formaszöveget pecsételte rá, hogy „az illetéket megfizetettnek tekinti”, azonban annak konkrét összegét nem tüntette fel, így az ítéltábla az alperes kérelme ellenére a visszatérítésre vonatkozóan a fentieknél pontosabban rendelkezni nem tudott.

Pécs, 2014. január 23.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, dr. Berki Csilla s.k. bíró